

INGEZONDEN.

HET DERDE RAPPORT DER BLIJVENDE COMMISSIE VOOR HET PRAKTISCHE EN HET AANVULLENDE GENEESKUNDIG ONDERWIJS ENZ.

Het rapport van bovengenoemde commissie (*Nederl. Tijdschr. v. Geneesk.* 1911, I, n^o. 15, blz. 1364) is voor de ondergeteekenden aanleiding geweest tot het stellen van eenige vragen, die waarschijnlijk ook de aandacht verdienen van andere leden der Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der geneeskunst. Wij veroorloven ons daarom die hier neder te schrijven zonder verdere bespiegelingen.

De commissie omschrijft de eene helft van haar taak aldus: a. Het instellen van een onderzoek naar de wenschelijkheid en de mogelijkheid om de niet-academische ziekenhuizen in ons vaderland dienstbaar te maken aan de praktische bekwaming der candidaat-artsen, naast en in aansluiting aan de academische ziekenhuizen, en *in zooverre* 1) deze laatste wegens gebrek aan plaats of materiaal daartoe alleen niet in staat mochten zijn.

Wij vragen: van welke academische ziekenhuizen is die onmacht gebleken?

De commissie acht vruchtbaar werk in de lijn van haar opdracht alleen mogelijk, indien „verschillende andere, daarmede in meerdere of mindere mate in verband staande vragen, als *theoretisch* 1) of voorbereidend onderwijs er niet in worden betrokken”.

Wij vragen: is het bij het hooger onderwijs in de geneeskunde mogelijk of, zoo ja, gewenscht, praktisch en theoretisch onderwijs scherp te scheiden?

Als vaststaand neemt de commissie aan, „dat de praktische opleiding van de aanstaande geneesheeren in ons vaderland hier meer, daar minder, aanvulling behoeft”.

Wij vragen: is met „hier meer, daar minder” een verschil in plaatselijke toestanden bedoeld, of wel het verschil in aanleg, ijver, bekwaamheid, dat bij de studenten kan worden waargenomen?

De commissie neemt mede als vaststaande aan, dat „deze aanvulling van de praktische opleiding van den aanstaanden geneesheer behoort te geschieden vóór het arts-examen”, enz.

Wij vragen: is dit ook de meening van de faculteiten der geneeskunde, volgens de commissie „de bij uitstek bevoegde oordeelaars in zake onderwijs”? Uit het rapport der commissie blijkt alleen, dat „de maatschappij het met deze haar opvatting geheel eens is”, althans volgens de meening der commissie.

De commissie deelt mede, welke inlichtingen zij heeft verkregen omtrent de regeling der co-assistentenschappen aan de universiteiten, en het is haar gebleken, dat daaraan noch door een doelmatiger regeling, noch door grootere krachtsinspanning uitbreiding kan worden gegeven.

1) Wij cursiveeren.

Wij vragen: weet de commissie, weet men, of de faculteiten die uitbreiding mogelijk of gewenscht achten?

De commissie is van meening, dat de tegenwoordige regeling der co-assistentenschappen, gebrekkig als zij is, den candidaat noodzaakt zijn tijd te verliezen met „wachten” op een plaats, welke wachttijd thans misschien niet altijd voldoende nuttig wordt doorgebracht. In de algemeene vergadering te Tilburg heeft de heer HIJMANS VAN DEN BERGH het nog duidelijker gezegd: „dat de studenten soms wel drie maanden lang vrijwel met hun ziel onder den arm moeten loopen” 1).

Wij vragen: aan welke universiteit in ons vaderland bestaat een dergelijke toestand, die den „wachtende” tot zoo nutteloos nietsdoen noodzaakt?

De commissie onderstelt, dat de candidaat-artsen de gelegenheid tot praktische oefening aan niet-academische ziekenhuizen, op de door de commissie verdedigde wijze, gretig zullen aangrijpen, en dat, mocht het aantal onverschilligen grooter zijn dan zij verwacht, een zachte dwang uitvoerbaar zal blijken — met groote zekerheid, indien de klinische hoogleeraren willen medewerken, — met groote waarschijnlijkheid, indien deze medewerking mocht ontbreken.

Wij vragen: heeft de commissie zich eenige zekerheid verschaft omtrent die geneigdheid der candidaat-artsen en der klinische hoogleeraren, der geneeskundige faculteiten?

De commissie omschrijft verder in breede trekken de eischen, die aan niet-academische ziekenhuizen en aan den geneeskundigen staf hiervan zullen moeten worden gesteld om te bereiken, dat de candidaat-artsen daar een „gewenschte” opleiding zullen kunnen erlangen.

Omtrent het begrip „gewenschte opleiding” zijn zooveel vragen te stellen, dat wij ons er hier toe bepalen, de veelheid dier vragen slechts in herinnering te brengen. Niet anders doen wij op dit oogenblik ten opzichte van de wijze, waarop de commissie zich voorstelt haar doel te bereiken.

De commissie verklaart, dat „beter nog dan de faculteiten, de praktizeerende artsen zelf weten, wat hun bij het intreden in de praktijk ontbreekt”.

Wij vragen, of de commissie hier *de* praktizeerende artsen in het algemeen op het oog heeft, of wel een zekere groep, en, zoo ja, welke groep; wij vragen, of deze praktizeerende artsen zich behoorlijk rekenschap hebben gegeven van de oorzaken van dat gebrek; wij vragen, of de praktizeerende arts weet, wat hem ontbreekt, dan wel wat hem ontbrak bij het intreden in de praktijk.

Nog vele vragen zouden wij hieraan kunnen toevoegen. Wij willen eindigen met de vraag, die logisch voortvloeit uit de andere, die door ons werden opgegeven: zouden er afdeelingen te vinden zijn, die in de algemeene vergadering een amendement op het voorstel der commissie zouden willen indienen van den volgende inhoud:

De algemeene vergadering drage aan het hoofdbestuur op, namens de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der geneeskunst, tot de faculteiten der geneeskunde het verzoek te richten, haar oordeel te willen uitspreken over het derde rapport der commissie, met name over de vraag, of het aanbeveling verdient zich de medewerking te

1) Handelingen 61ste algemeene vergadering, blz. 620.

Verzekeren van geneesheeren, verbonden aan niet-academische ziekenhuizen, ten einde aan de aanstaande artsen de gelegenheid te geven zich vóór het arts-examen in meerdere mate praktisch te bekwamen dan thans mogelijk is.

Utrecht,
2 Juni 1911.

F. TALMA.
B. J. KOUWER.
K. HEILBRONNER.
H. J. LAMÉRIS.

VERKIEZING VOOR HET HOOFDBESTUUR.

Geachte redactie!

Mag ik uw tusschenkomst inroepen om een verzoek te richten tot die afgevaardigen ter algemeene vergadering, die voornemens mochten zijn bij de benoeming van nieuwe leden van het hoofdbestuur een stem op mij uit te brengen? Het heeft mij nimmer aan lust ontbroken in het belang der Maatschappij werkzaam te zijn, en ik zou daarom geen oogenblik aarzelen een eventueele benoeming te aanvaarden, indien niet de omstandigheden voorloopig een vermeerdering mijner bezigheden met de aan het lidmaatschap van het hoofdbestuur verbundene, verboden. Ik zie mij derhalve genoodzaakt te verzoeken op mij geen stemmen uit te brengen.

Leiden,
6 Juni 1911.

Met coll. gr.
Uw Dw.
E. C. VAN LEERSUM.

BRIEFWISSELING.

VREEMDE TALEN IN HET TIJDSCHRIFT.

In verband met hetgeen over dit onderwerp in de nummers 14, 15, 16 en 18 van dezen jaargang, bldz. 1323, 1359, 1502 en 1701, is geschreven, heeft de vraag of stukken in vreemde talen voortaan al of niet in het *Tijdschrift* zullen worden opgenomen, een onderwerp van bespreking uitgemaakt in de algemeene vergadering der Vereeniging Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde.

Men was algemeen van meening, dat, als regel, zulke stukken in het *Tijdschrift* niet tehuis behooren en dat met name stukken van landgenooten in een andere taal dan het Nederlandsch niet mogen worden opgenomen.

Evenwel heeft men gemeend — als vroeger — uitzondering te moeten maken voor voordrachten, door buitenlandsche geleerden in ons land gehouden, indien bepaald verlangd wordt, dat zij in de oorspronkelijke taal zullen verschijnen.

Aan de redactie werd in elk bijzonder geval de beslissing overgelaten.

H. BURGER.
